

LUST FOR MIDLIFE

Every dream has a name
And names tell your story
This song is your dream
You're the dream operator

('Dream Operator', Talking Heads 1986)

Voor mijn grote neef Jan Segers (1959–2017)

1. Hit the road jack! **15** — 2. Schrijf en blijf **20** — 3. Blind trip **24** — 4. Geef er een mep op **27** — 5. Hoor het groeien **32** — 6. Canada ligt naast de deur **37** — 7. Langzaam maar zeker **41** — 8. Doe het met je hand **47** — 9. Ga eens vreemd met je idool **50** — 10. Val in herhaling **56** — 11. Tijd is kostbaar. Geef het door **60** — 12. Highlander **64** — 13. Stop nooit met leren **69** — 14. Ga op micro-avontuur **73** — 15. Reizende generaties **76** — 16. De erotische kracht van de olijf **81** — 17. Home alone **85** — 18. Klim op een berg **89** — 19. Ga voor een extra shot adrenaline **95** — 20. Leef op het water **100** — 21. Doe het in 7 minuten **104** — 22. De grote trek **108** — 23. Het donkere goud **111** — 24. You never walk alone **114** — 25. Ga de lucht in **117** — 26. Trek je terug in je grot **123** — 27. Een oceaan van water, wind en tijd **127** — 28. Eet als een viking **133** — 29. Doe een hazenslaapje **136** — 30. Ga van de weg af **139** — 31. Volg een festivalkuur **143** — 32. Beet in Japan **150** — 33. Deel je kennis **155** — 34. Speel op 33 toeren **158** — 35. Ga voor de upgrade **164** — 36. Laat de skilift links liggen **168** — 37. Ruil je kapper in voor een barbier **172** — 38. Buongiorno, buenos dias, hyvää päivää, hej då **175** — 39. Verander water in wijn **179** — 40. Duik onder **182** — 41. Uit de kunst **186** — 42. Neem de juiste golf **189** — 43. Play the game **193** — 44. See the light **196** — 45. Bob de brouwer **199** — 46. Cargo de nuit **202** — 47. Doe het helemaal voor niets **207** — 48. Het spoor van de nacht **211** — 49. City slickers in West-Canada **215** — 50. Schenk je hart **218** — 51. Stap uit je gouden kooi **220** — 52. Mannen maken plannen **223**

INLEIDING

Dit boek vertrekt vanuit de overtuiging dat we niet langer oud worden.

Oké, biologisch worden we natuurlijk wel ouder, en we sterven ook nog wel, maar verder blijven we eeuwig jong. De recente enorme vooruitgang in de gezondheidszorg, technologie, onze ongekende economische welvaart en het feit dat we allemaal kinderen zijn van The Beatles en The Stones maken dat we in onze manier van denken, doen, bewegen en consumeren een status van eeuwig jong zijn hebben bereikt.

Vreselijke begrippen als 'middelbare leeftijd' en 'midlifecrisis' worden soms nog opgeworpen door vertwijfelde familieleden of bestofte experts, maar vaak worden ze gebruikt om een oude status quo te bewaren. Gedraag je maar naar je leeftijd! Doe maar gewoon!

Toch zijn er vandaag de dag geen echte redenen meer om ons mentaal 'oud' te voelen. De veertigplussers van vandaag groeiden op met skateboards, videogames en MTV en dragen liever sneakers dan brogues. En David Bowie en Prince mogen dan wel dood zijn, met hun muziek maakten ze zichzelf én onze jeugd onsterfelijk.

” *Door ouder te worden ontdek je nieuwe wegen, of je zag ze al die tijd al, maar durfde ze nooit te bewandelen.*

Zelf heb ik nooit echt geworsteld met de 'grote verjaardagen' in mijn leven: 30, 40, 50. Het doet me voorlopig niks om de decennia te zien opschuiven. Het is gewoon een teller, met getallen die traag oplopen. Misschien omdat ik me mentaal nog steeds gemiddeld 24 voel en de voortglidende jaren eerder een soort verdieping in de mogelijkheden van het leven opleveren dan een dramatisch deadlinegevoel. Door ouder te worden ontdek je nieuwe wegen, of je zag ze al die tijd al, maar

durfde ze nooit te bewandelen. Eigenlijk is er geen enkele noodzaak meer om te verouderen, behalve dan de biologische.

Tegenwoordig heeft de gemiddelde veertigplusser veel meer mogelijkheden dan een veertigplusser in de jaren zeventig. De vrijetijdsindustrie biedt ons ongekende mogelijkheden: een voetbalwedstrijd meepikken in The Premier League, golf-surfen in Costa Rica of het noorderlicht bekijken vanaf een door de sneeuw gierende hondenslee zijn via sites als cheapflights.be of booking.com slechts enkele muisklikken van ons verwijderd. In mijn hechte vriendenkliek van prille vijftigers zitten begenadigde marathonlopers, een ultraloper die de Marathon Des Sables liep, woonbootbewoners, mannen die in rockbandjes spelen, op oudere leeftijd zijn begonnen met surfen, met een containerschip de oceaan overstaken, elke week in een andere wereldstad slapen, een eigen wijngaard of olijfboomgaard startten...

Ze hebben allemaal – vaak op latere leeftijd – heel bewuste en actieve keuzes gemaakt. Ze weigeren zich neer te leggen bij het idee dat je het op een bepaald ogenblik maar wat ‘rustiger aan’ moet doen en je jeugd, zin voor avontuur en opwinding moet verbannen naar de nostalgie van oude fotoalbums.

Met dit boek wil ik mannen inspireren die beseffen dat het leven pas écht begint na je veertigste.

” *Ze weigeren zich neer te leggen bij het idee dat je het op een bepaald ogenblik maar wat ‘rustiger aan’ moet doen en je jeugd, zin voor avontuur en opwinding moet verbannen naar de nostalgie van oude fotoalbums.*

Sire, er bestaan geen oude mensen meer

In mijn herinnering waren mijn grootouders altijd al oude mensen. Ze droegen hoog opgetrokken, beige plooibroeken en ruimzittende wollen vestjes en wandelden gestaag en waardig langs frisse zeedijken en warme winkelatalages op comfortabele, ademende schoenen. De soundtrack van hun leven werd gevuld met

DE ESSENTIE
VAN EEN
ROADTRIP
IS DAT DE ROUTE
BELANGRIJKER
IS DAN DE
BESTEMMING

HIT THE ROAD JACK!

MAAK EEN ROADTRIP LANGS EEN ICONISCHE ROUTE
EN ZIE JE LEVEN IN PERSPECTIEF

Wat?

Maak een roadtrip langs een bijzondere route of met een bijzondere bestemming als eindpunt. Je hoeft heus niet de Karakoram Highway af te rijden om het unieke gevoel van een roadtrip te ervaren. Ook de Vlaamse Ardennen of de Veluwe laten zich geweldig berijden. De essentie van een roadtrip is dat de route belangrijker is dan de bestemming en dat je geniet van het onderweg zijn.

Persoonlijk heb ik een voorkeur voor roadtrips per motor. Toeren over glooiende en zacht slingerende, donkere asfaltwegen. Door kleine, slapende dorpen rijden. De warmte van het asfalt door je motorpak voelen. Een zintuiglijke lawine van geuren en kleuren over je heen laten komen. Alleen zijn met je gedachten en de weg... Het gevoel van vrijheid dat dat geeft, is onnavolgbaar.

Voor een roadtrip is elk vervoermiddel geschikt, natuurlijk, als het maar wielen heeft. Uiteraard scoor je hoog op de coolbarometer als je met een Corvette uit 1968, een Ford Mustang uit 1966 of een Harley Captain America Chopper op de weg wordt gezien, maar zelfs met een Fiat Multipla – met stip de lelijkste auto

ooit – kun je een fantastische roadtrip beleven. In 2014 reed ik in een onopvallende AVIS-huurauto de 5200 kilometer lange Highway 50 van Ocean City aan de Amerikaanse oostkust naar San Francisco aan de westkust.

Roadtrips hebben een mythische aantrekkingskracht. Dat heeft alles te maken met de beelden die ze bij ons oproepen. Beelden gevoed door films als *Easy Rider*, *Rain Man* en *Thelma & Louise* en legendarische boeken als *On the Road*. De blik gericht op een oneindig lijkende horizon, kilometers asfaltstroken die in ritmische klikken onder je wielen verdwijnen, onverwachte ontmoetingen, verrassende uitzichten... Een roadtrip laat zich niet voorspellen, hoogstens dromen. Een roadtrip staat in dat opzicht haaks op de volledig georganiseerde all-invakantie, waarbij je volledige vakantie vooraf vastligt en je het resort doorgaans niet verlaat: de hotelbar met gratis gin-tonics en het copieuze buffet bakenen je bewegingsruimte af. Dit soort vakanties bevatten geen enkele uitdaging of spanning en kun je het beste kiezen als je nog jonge kinderen hebt. Of een hardnekkige gin-tonicverslaving. Bij een roadtrip weet je 's ochtends alleen welke richting je op gaat rijden, maar heb je geen idee waar je aan het eind van de dag terecht gaat komen en waar je zult slapen.

ERVARING

Op een Royal Enfield door Andalusië

Edward Talbot en Sam Pelly zijn twee oerdegelijke Britten die de nakende brexit op tijd zagen aankomen en daarom in Zuid-Spanje een bedrijfje startten dat avontuurlijke motorreizen organiseert. Ze gaven het de mythische naam *Legendary Motorcycle Adventures*. Talbot is een ex-commando van de Britse Special Forces die survival-trainingen gaf in de jungle van Papoea-Nieuw-Guinea en een voorliefde heeft voor klassieke Britse motorfietsen. Pelly is goed bekend in de Londense societywereld en

weet hoe hij nostalgie en avontuur aan mannen kan verkopen. Ze sloten een deal met motorenfabrikant Royal Enfield, die een tiental nieuwe retromodellen naar Spanje bracht. De Royal Enfields zien er geweldig uit: oer-Britse *classic bikes* die je zo terugflitsen naar de hoogtijdagen van de Britse motorindustrie in de jaren zestig.

In een mooi najaar maakte ik in Andalusië een onvergetelijke motortrip op een klassieke Royal Enfield. Bij aankomst in de villa

in de heuvels van Gaucín, de uitvalsbasis voor de motortrips, staan de Enfields met hun hoogglanzende chromen uitlaten welwillend te stralen in de Spaanse zon. Ik ben op slag verliefd op de zwarte Royal

Enfield Continental GT, een heerlijke eencilindercafé racer met een brutale smoel en een vet grommend uitlaatgeluid. Na een korte uitleg over de motorfietsen rijden we de glooiende heuvels van Andalusië in. Vanuit Gaucín rijden we via Jimena De La Frontera en Ubrique het natuurpark Los Alcornocales in. Heerlijke smalle en glooiende, zwarte asfaltwegen slingeren zich over groene heuvels met grillige rotsaccenten en door wouden met rode kurkeiken. Ik zie ijsvogels, wouwen, reigers en minutenlang volgt een grote arend ons zonder één keer met zijn vleugels te slaan. De zon staat hoog aan de hemel, en langs mijn open helm stroomt warme lucht. Ik ruik eucalyptus, jasmijn en lavendel. We stoppen 's middags in een kleine bar, waar onze motorfietsen goedkeurende blikken ontvangen van de lokale Raad van Ouderen en we laven ons aan alcoholvrij bier en smakelijke tapas. Mijn twee mederijders zijn Daniel, een jonge keel- en mondchirurg met Hollandse roots uit Oxford die een jaar eerder met zijn BMW GS90 van

Alaska naar Vuurland reed, en Bill, een ex-politieman uit Londen die zichzelf deze trip voor zijn achtenvijftigste verjaardag cadeau heeft gedaan. We verliezen ons in verhalen over motoren, reizen en

avontuur. En we verliezen de tijd. Het mooiste wat je kunt verliezen. In de namiddag houden we halt bij een dramatisch uitgehouwen canyon. Na een wandeling van een half uur komen we bij een verlaten meertje dat als een perfecte spiegel de mix van zonlicht, blauwe lucht en antracietgrijze rotspartijen reflecteert. De bezwete en stoffige motorkledij gaat uit en even later crawlen drie naakte mannen op hun snelst naar de hoogste rots, om zich er even later, roepend als uitgelaten pubers, met een weinig sierlijke duik van af te storten.

's Avonds heet het mannenbastion Sarah welkom in de villa, een Ierse die al jaren in Spanje woont en heerlijk voor ons kookt, en zo dit avontuur perfect maakt. We sluiten de avonden af met Talisker single malt met in het vooruitzicht weer een nieuwe dag op de prachtige Zuid-Spaanse wegen.

**I TOLD
PEOPLE I WAS
A DRUMMER
BEFORE I EVEN
HAD A SET,
I WAS A MENTAL
DRUMMER**

– Keith Moon, legendarische drummer van The Who

GA EENS VREEMD MET JE IDOOL

GA IN EEN BUITENLANDSE STAD KIJKEN NAAR EEN CONCERT
VAN JE MUZIKALE HELDEN

Wat?

Als veertigplussers zijn we gezegend met een hele generatie muzikale idolen die hét gezicht werden van de gouden jaren van de pop- en rockmuziek. Helaas hebben er al velen uit die generatie het laten afweten als levend icoon, denk maar aan de recente *game overs* van Prince, David Bowie, Leonard Cohen, George Michael en Tom Petty. Het lijkt soms of de fundamenteën van de pop- en rockmuziek tegen hoge snelheid aan het wegzinken zijn in het eeuwige moeras der Tijdloze 100. Toch blijven er vandaag nog genoeg levende pop- en rockiconen over die ondertussen ook hebben begrepen dat ze enkel met grote tournees hun pensioen nog wat kunnen aandikken én tegelijk relevant blijven. Tegenwoordig zijn de grote muzikale acts die toeren op deze aarde dan ook niet toevallig vooral vijftigplussers: hun bijna even oude fans groeiden op met hun muziek, blijven hen loyaal volgen en hebben veel geld over voor dure (vip)tickets om hun helden aan het werk te zien. Niet zelden sleuren ze daarbij hun kroost mee, dat zo de muzikale smaak van hun ouders overerft.

Maar tegenwoordig is dat eenmalige concert van je idolen in het Sportpaleis of de Ziggo Dome voor veel fans niet meer genoeg. Lowcostvliegmaatschappijen, gebruiksvriendelijke hotelboekingsites en internationale concertboekingsites hebben een nieuwe, spannende trend mogelijk gemaakt: je idolen gaan bekijken

bij een buitenlands concert, of waarom niet, zelfs een deel van de wereldtournee volgen. Buitenlandse concertervaringen zijn vaak onvergetelijk door de bijzondere omgeving of context waarin je het concert bijwoont.

” *Tegenwoordig zijn de grote muzikale acts die toeren op deze aarde dan ook niet toevallig vooral vijftigplussers: hun bijna even oude fans groeiden op met hun muziek, blijven hen loyaal volgen en hebben veel geld over voor dure (vip) tickets om hun helden aan het werk te zien. Niet zelden sleuren ze daarbij hun kroost mee, dat zo de muzikale smaak van hun ouders overerft.*

ERVARING

Bart Steenhaut is muziekjournalist en uitbater van Rock Lobster City Lodge. Hij zag al honderden topconcerten in het buitenland: ‘Het is waar: artiesten houden zich gedurende een tournee meestal aan een setlist waar weinig variatie in zit. En zeker: op elke plek waar ze spelen, staan ze voor “the best audience in the world”. Maar dat wil uiteraard niet zeggen dat elk concert hetzelfde is. Daarom is een optreden bijwonen van je favoriete band in het buitenland een bijzondere ervaring. Zéker als ze een thuiswedstrijd spelen. U2 in Dublin. Bruce Springsteen & The E Street Band in New Jersey. Paul McCartney in Liverpool. En natuurlijk blijf je ervoor of erna nog een paar dagen hangen, zodat je citytrip ook

een beetje een bedevaart wordt. Een ander soort reis, waarbij je niet louter de top tientjes afvinkt die je door Trip Advisor, de Rough Guide of Lonely Planet worden aangeprezen, maar plekken van de stad ontdekt waar je zelden toeristen ziet. Traceer het geboortehuis van de man die de soundtrack van je leven heeft gecomponeerd. Zoek de groezelige club op waar hij zijn eerste optredens deed. Ga op zoek naar de plek waar die beroemde hoefoto werd gemaakt. Zo wordt je concertbeleving nog intenser, en houd je er een blijvende herinnering aan over.’

Sommige fans gaan letterlijk en figuurlijk heel ver om hun idolen aan het werk te

zijn enkele van de mooiste en meest legendarische concertlocaties ter wereld, waar de locatie zelfs primeert boven de act.

Slane Castle, Ierland. Dit legendarische Ierse kasteel, vijftig kilometer ten noorden van Dublin, is zonder twijfel de meest koninklijke en iconische concertlocatie ter wereld. Als er geen concerten plaatsvinden, kun je in het kasteel rondleidingen krijgen. Mis daarbij de prachtige Ballroom niet. Het kasteel heeft een eigen whiskeystokerij en was de locatie voor topconcerten van onder meer U2, The Rolling Stones, David Bowie, Robbie Williams, Red Hot Chili Peppers en de Foo Fighters.

Royal Albert Hall, Londen, Verenigd Koninkrijk. De prachtige Royal Albert Hall werd in 1871 geopend door koningin Victoria en werd vernoemd naar haar echtgenoot prins Albert. Het gebouw heeft kenmerken van Griekse en Romeinse amfiteaters. Er hebben hier talloze concerten plaatsgehad, van klassieke concerten zoals de bekende Proms, tot popconcerten van onder meer Eric Clapton, The Beatles, David Bowie, Led Zeppelin, Muse en Jay Z.

Dalhalla, Rättvik, Zweden. Diep in Zweden, omringd door ondoordringbare wouden, vind je dit unieke natuurlijke amfitheater in een oude steengroeve. Dalhalla is een verwijzing naar Walhalla, in de noordse mythologie een zaal waar gedode krijgers met de god Odin feestten tot in de eeuwigheid. Het podium wordt op een natuurlijke manier afgegrensd van het publiek door een slotgracht. Alleen in de zomermaanden worden hier concerten gegeven. Het leverde al magische ervaringen op met onder andere Sting, Nick Cave, Neil Young en Robert Plant.

GA OP MICROAVONTUUR

ZO DICHTBIJ EN TOCH VER WEG: MICROADVENTURES

Wat?

De Britse avonturier en schrijver Alastair Humphreys reisde op zijn fiets in vier jaar de wereld rond, roeide de Atlantische Oceaan over en liep de beruchte Marathon Des Sables. In 2014 deed hij iets wat een nieuwe trend opleverde, en een bestseller: hij zette z'n gsm uit, pakte een slaapmatje en wat basic kampeer-materiaal, trok de deur van zijn appartement in Londen achter zich dicht en ging op avontuur: op amper vijf kilometer van zijn eigen woning, in de buurt van de ring van Londen.

Het hele idee van een *microadventure* is ondertussen een hip label geworden voor een simpel idee: je hoeft niet naar Patagonië of Mongolië om avonturen te beleven. Dat is ook mogelijk vlak bij huis. Het hoeft niet lang te duren of veel te kosten en het is voor iedereen toegankelijk.

” ‘Microadventures’ zijn goedkoop, kosten weinig tijd, je hebt er geen speciaal vervoer of duur materiaal voor nodig.

ERVARING

Ben Roelants is programmamaker, avonturier en netmanager van het themakanaal Evenaar. Hij maakte voor de zender een reportage over *microadventures* en beleefde daarvoor een aantal 'kleine grote avonturen' dicht bij huis: 'Het is een bedrieglijk eenvoudig concept: Humphreys raadt aan om gewoon van je werk te ver- trekken, je gsm uit te zetten en met het openbaar vervoer ergens naar een onbekend stukje natuur in je onmiddellijke werk-

of woonomgeving te trekken. De bedoeling is dat je heel basic overnacht, zonder tent, met hooguit een shelter als het regent. De realiteit leert

dat je wel een beetje voorbereiding nodig hebt. Het grootste obstakel is dat wildkamperen in België en Nederland illegaal is, en je je dus meestal letterlijk op verboden terrein bevindt. Toen Humphreys in de buurt van de M25, de ringweg rond Londen, ging kamperen, viel de vervuiling en drukte ook wel tegen... Maar als je je goed voorbereidt, kan het wel degelijk een heerlijke ervaring worden. Voor een van onze reportages gingen we op *microadventures* aan de Amblève. We hadden enkel een simpele shelter mee voor de regen en sliepen 's nachts op opblaasbare supboards.'s Morgens ontwaakten we aan de rand van de rivier, bij een opkomende zon en nevel op het water: heerlijk! Onlangs ben ik ook met kinderen op *microadventure* gegaan op een privédoein. En momenteel zijn we nieuwe *microadventures* aan het plannen, onder meer in de groene gordel rond Brussel. Maar eigenlijk kun je overal *microadventures* ondernemen. In tijden van burn-outs, 24/7-communicatie via social media en depressies is een *microadventure* een fantastische vorm van kort, simpel, goedkoop en lokaal escapisme dat toch avontuurlijk, verfrissend en uitdagend is.'

HET IS EEN
ACTIEVE VORM
VAN LUISTEREN.
MET **VINYL**
MOET JE ALTIJD
BEWUST EN
ACTIEF BEZIG
ZIJN

SPEEL OP 33 TOEREN

LUISTER NAAR VINYL

Wat?

De wereldwijde verkoop van vinylplaten was in 2017 goed voor een omzet van meer dan één miljard euro. Initiatieven als *Record Store Day*, waarbij elk jaar wereldwijd de onafhankelijke platenzaken gepromoot worden met bijzondere concerten en evenementen, hebben de populariteit van de vinylplaat helpen boomen. Niet alleen bij het publiek, maar ook bij artiesten. De grote klassiekers worden het meest verkocht: *Rumours* van Fleetwood Mac, *OK Computer* van Radiohead, *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* van The Beatles en *The Dark Side of the Moon* van Pink Floyd behoorden in 2017 tot de best verkochte vinylplaten. Maar ook nieuwe en jonge artiesten brengen steeds meer werk op vinyl uit: Royal Blood, Ed Sheeran, Kendrick Lamar en Anderson .Paak.

ERVARING

Jan De Block is componist/sounddesigner en werkte onder andere aan de projecten *KYOKO* en *Silent Noise Revolution*. Hij heeft een eigen label, Addictive Noise Records, en is vinyl liefhebber in hart en nieren: 'Ik vind het luisteren naar vinyl totaal niet vermoeiend. De muziek kan nooit té luid of

dynamisch zijn, omdat dat gewoon niet in een groef past, en in plaats van totale stilte is er door de beweging en de naald steeds een bijna onhoorbare basis aanwezig. Daarnaast duurt één plaatkant ongeveer twintig minuten, de ideale *attention span* om los te komen van de wereld. Maar er

is meer: je kunt het niet online delen, en de volgorde van de nummers ligt vast. Je geeft je dus twintig minuten lang over. Oké, je kunt ook zappen, maar de drem-pel ligt hoog: de naald moet omhoog, de plaat moet in de hoes, je moet een andere plaat opleggen en de naald laten zakken. Dat is wat anders dan een eenvoudige klik. Vinyl is iets wat ik koester. Ik koop dikwijls platen op rommelmarkten: voor € 1 of minder kun je nog eens een risico nemen. Zo vond ik op een rommelmarkt een goed werkende DUAL-pick-up voor € 10. Oké, de naald was stuk, en ik heb een tijdje moeten zoeken naar een passende naald, die uiteindelijk een veelvoud kostte van de prijs die ik op de rommelmarkt betaalde. Maar daardoor is die pick-up ook iets unieks geworden, een soort vriend die ik koester. Ik zie die pick-up graag, ook al heb ik een andere die veel beter is. Hij helpt me om los te komen van de wereld, neemt me mee naar orkesten uit de jaren zestig, opera, Oost-Europese volksdans en experimentele elektronica. En dat telkens in blokken van twintig minuten, het format dat we stilzwijgend met elkaar hebben afgesproken, een bevrijdende beperking in onze wereld die bol staat van keuzestress. Een echte vinyl-liefhebber laat de naald enkel zakken aan het begin van een kant,

omdat er anders tikjes kunnen ontstaan als je dat op andere platen doet. Zelf laat ik de naald ook weleens zakken tussen twee nummers, omdat ik die tikjes net voor een nummer

heel mooi vind. Er zijn volleerde platenruiters die de naald zonder schade met de hand van hier naar daar laten hoppen, en die terugdraaien tot een bepaalde passage. Dat zijn mensen die een draaitafel gebruiken als gereedschap, of als een verlengstuk van zichzelf. Ik heb respect voor die kunst, zonder me er verbonden mee te voelen. Platen verdienen ook een zekere vorm van respect. Als ik op bezoek ben bij andere mensen, zal ik bijna nooit een plaat aanraken of zelf opleggen, en bij de zeldzame vrienden waar dat wel kan, voel ik toch steeds de keurende blik die waakt over de goede omgang met hun vinylcollectie. Zelf vind ik de beroering van mijn vinyl door anderen ook een aantasting van mijn persoonlijke levenssfeer, ook al komen sommige platen van een rommelmarkt. Kleur en gewicht (er zijn echte 180 gram-diehards!) zijn voor mij minder belangrijk.

Ik vind het ook boeiend dat sommige mensen jarenlang een verzameling uitbou-

wen in één genre, zoals techno, ambient of klassiek. Ik ben ook nogal gevoelig voor de manier waarop mensen omgaan met hun platen: er zijn mensen die hun binnenhoezen zomaar in buitenhoezen stoppen zonder ze eerst negentig graden te draaien, zodat de platen er gewoon uit kunnen vallen. Dat irriteert me mateloos! Daarnaast ken ik ook mensen die nieuwe platen kopen en nooit de plastic verpakking verwijderen: die platen mogen vooral nooit gedraaid worden en dienen hoogstens als decor-element of verzamelobject. Hoezen mogen van mij wel vastgepakt worden. Ik houd

niet van een doorschijnende plastic cover om een hoes.

Op een avond was ik een boek aan het lezen, en merkte ik plots dat de plaatkant al een tijdje was afgelopen. De eindgroef tikte en ruiste in een prachtig ritme. Zo mooi! Ik ben onmiddellijk microfoons gaan halen om dat geluid op te nemen, en het is uiteindelijk de ritmetrack van een *Silent Noise Revolution*-nummer geworden. Zelf heb ik nog geen muziek op vinyl uitgebracht, maar ik zit er wel sterk over te denken...

Waarom?

Er is een aantal heel goede redenen om muziek op vinyl te beluisteren en zelfs te investeren in een platencollectie.

- 1 **Het geluid.** Nogal wat muziekliefhebbers zullen met de ogen rollen als je met dit argument aankomt. Het authentieke geluid van vinyl wordt vaak als 'warmer' en 'voller' omschreven in vergelijking met digitale muziek, maar dat het geluid van een vinylplaat beter zou zijn, klopt niet helemaal. Het gaat eerder om de authentieke beleving van het luisteren. Je hoort de naald in de groeven, elke krak, de rijkdom van de frequenties in de muziek. Bij digitale muziek hoor je eerder een gecomprimeerde sound.
- 2 **Het is een actieve vorm van luisteren.** Met vinyl moet je altijd bewust en actief bezig zijn. De plaat uit de hoes halen, de juiste kant opleggen, de naald naar het begin van de plaat brengen, en na het beluisteren van de ene kant de naald er weer af halen, de plaat omdraaien en opnieuw beginnen.